

Arrest

nr. 135 904 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
Vertegenwoordigd door haar voogd X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door haar voogd X op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juni 2014 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38). De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 24 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren te Kinshasa op (...) 2000.

Op 6 september 2013 diende verzoekster een asielaanvraag in, in haar hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige.

Op 2 januari 2014 deed verzoekster afstand van haar asielaanvraag.

Op 16 januari 2014 stelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) dit bij beslissing ook vast.

Op 26 februari 2014 werd beslist tot een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Er werd op 23 april 2014 een aanvraag ingediend voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing houdende bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.¹

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer Allard,

van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven² de persoon die verklaart te heten KK, Ruth,

geboren te Kinshasa op (...) 2000, van nationaliteit Congo (Dem. Rep.) (te zijn)²,

verblijvende te (...) te 9300 Aalst

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinéa 1,^{1°} van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is

niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een

paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam op 04/09/2013 naar België. Op 06/09/2013 diende ze een asielaanvraag in, waarvan ze op 16/01/2014 afstand deed. Hierna werd een bevel tot terugbrenging betekend aan de voogd, dd. 25/02/2014.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 23/04/2014 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een gehoor op 21/05/2014.

Tijdens dit gehoor verklaart betrokkene dat haar moeder handelaarster was in juwelen. Op een dag zou ze niet terug thuis gekomen zijn. Haar vader zou militair zijn en zou ze al heel lang niet meer gezien hebben. De huishoudster bracht betrokkene naar CM, een oom langs moederszijde. Deze was handelaar en veel afwezig. Betrokkene verklaart vervolgens dat ze door haar tante mishandeld en verwaarloosd werd. De broer van haar tante zou haar ook verkracht hebben. De tante bracht haar naar een kerk omdat ze een heksenkind zou zijn, waar ze gedurende 1 week geen eten kreeg, enkel gezouten water mocht drinken en lavementen kreeg. Bij thuiskomst was ze heel ziek en weigerde de tante haar te verzorgen, ze sloeg haar en gaf haar geen eten. Nadat de broer haar opnieuw verkrachtte, besloot betrokkene te vluchten. Ze leefde een tijdje op straat waar ze bijna opnieuw aangerand werd door onbekende mannen, maar gered werd door een priester, die haar mee naar zijn huis nam. Hoewel de oom ondertussen gescheiden was van zijn vrouw, besloot deze dat hij niet voor betrokkene kon zorgen, waarna betrokkene met de priester richting België is vertrokken.

1 De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kent aan de persoon aan wie het bevel tot terugbrenging werd afgegeven het recht toe binnen dertig dagen na kennisgeving, bij een ter post aangetekende brief een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Rekening houdend met een grondige analyse van alle elementen in het dossier; met de elementen in de aanvraag van de voogd alsook met de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert in België bij de Mevrouw KWK Liliane (6.255.520).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de familieband met mevrouw K niet bewezen is. In eerste instantie bij de opmaak van de fiche NBMV, dd. 06/09/2013, en tijdens het gehoor van haar asielaanvraag, dd. 07/10/2013, stelde betrokkene dat deze vrouw een nicht van haar moeder zou zijn. Pas tijdens het gehoor op bureau MINTEH, dd. 21/05/2014, stelde ze dat deze vrouw haar tante was, waarna uitdrukkelijk gevraagd werd of zij de term tante hanteert voor een zus van haar moeder. Betrokkene antwoordde hierop positief. Bij nazicht van het asielrelaas van Mevrouw KWK Liliane, dd. 16/05/2008, is gebleken dat zij bij de rubriek broers/zussen betrokkene's moeder niet vermeld heeft als zijnde haar zus. Er werd door Mevrouw KWK Liliane tevens een attest van gezinssamenstelling voorgelegd waarop betrokkene's moeder niet vermeld wordt als zijnde een zus van deze vrouw. Tenslotte bevatte het attest van gezinssamenstelling ook een rubriek halfbroers - of zussen waar betrokkene's moeder evenmin vermeld wordt. Betrokkene stelde tijdens het gehoor dat haar oom, bij wie ze na de verdwijning van haar moeder verbleef, een broer zou zijn van haar moeder en Mevrouw KWK Liliane, maar zijn naam wordt niet vermeld door de tante op de familiesamenstelling die zij destijds voorlegde.

Vervolgens merken wij op dat de aanvraag voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende volledig en enkel steunt op verklaringen en er geen objectief element is dat moet toelaten deze aanvraag te staven en/of de beschikbare informatie te bevestigen.

Dat er geen mogelijkheid meer is op opvang in Congo wordt daarnaast op geen enkele manier bewezen. Betrokkene stelde dat haar vader militair was en dat ze deze al lang niet meer gezien heeft. Haar moeder zou verdwenen zijn. Deze elementen zijn gebaseerd op louter verklaringen. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in Congo d.i. bij de oom en tante, bij wie betrokkene naar eigen zeggen altijd gewoond en geleefd heeft sinds haar moeder verdwenen is. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Tot op heden tonen deze opsporingen niet aan dat betrokkene niet meer terecht kan en opgevangen worden bij dit gezin in Congo. De simpele verklaring als zou betrokkene sinds haar aankomst in België geen contact meer hebben met hen voldoet hier niet. Met betrekking tot de vermeende problemen met de tante worden geen concrete en objectieve bewijzen geleverd. Er wordt evenmin op geen enkel ogenblik bewezen door de verzoekende partij dat men in eerste instantie hulp of bijstand zou hebben gezocht in Congo en deze niet verkregen werd. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de oom voor betrokkene's vertrek van zijn vrouw zou gescheiden zijn. Het is ook allerminst eigenaardig dat betrokkene aan de priester die haar heeft geholpen, het telefoonnummer van haar oom heeft gegeven en dat ze tijdens het gehoor stelt dat ze het nummer van haar oom niet heeft.

Gelet op bovenstaande, is er dus een andere oplossing te overwegen dan deze zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld; namelijk een noodzakelijk verblijf in België bij de Mevrouw KWK Liliane, een vrouw die zij naar eigen zeggen niet eerder ontmoet had voor zijn komst naar België en met wie de band tot op heden op geen enkele manier bewezen is. Rekening houdend met de vrij recente aankomst van betrokkene in België en aldus de beperkte duur van haar verblijf hier, maakt een terugkeer naar het land van herkomst bovendien geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien betrokkene tot voor zijn komst naar België altijd bij het opvanggezin in het land van herkomst gewoond en geleefd heeft en dus weegt het privé en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten met hen in het land van herkomst.

Daarnaast, conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. In het licht van dit laatste kan betrokkene ook opgenomen worden in het weeshuis "La Cité des Jeunes Don Bosco" in Kinshasa. Dit instituut maakt deel uit van de "Don Bosco"-instellingen en één van de doelstellingen die men oa. vooropstelt is de reïntegratie van kinderen die vanuit België teruggekeerd zijn. Dit laatste sluit volledig aan bij de voorwaarden zoals gesteld in artikel 61/14. De Dienst Vreemdelingenzaken is bereid in te staan voor de reservatie van een plaats en praktische organisatie van een terugkeer naar Congo in dit weeshuis.

Rekening houdend met al bovenstaande en met het hoger belang van betrokkene, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Congo voorop.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, desgevallend bij het opvanggezin, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil en in geval van een opvang in het Don Bosco instituut op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38

verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden beslissing.

Hij is van oordeel dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van deze beslissing, nu er ter zake een gebonden bevoegdheid is.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing een bevel tot terugbrenging betreft waarbij echter in de eerste plaats uitspraak wordt gedaan over een ingediende aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de vreemdelingenwet. De bestreden akte reikt dan ook verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat men voor de verzoekster een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeksters voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend.

Deze bepalingen maken deel uit van het “hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen” van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bij de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast (GwH 18 juli 2013, nr. 106/2013, B.9.2.).

Aangezien artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is, en verzoekster in het kader van de uiteenzetting van haar middelen precies uiteenzet dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan bij zijn onderzoek betreffende de duurzame oplossing in haren hoofde, moet de grond van de zaak worden onderzocht.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna verkort het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Verzoekster is de mening toegedaan, dat de beslissing in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat de duurzame oplossing voor verzoekster niet in België ligt. Zij stelt dan ook een spoedige terugkeer voorop naar het land van herkomst alwaar verzoekster herenigd kan worden met haar oom en tante.

Art 61/14 van de preciseert wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat onder 'duurzame oplossing' wordt verstaan: [...]

Art. 61/17 Vreemdelingenwet stelt het volgende:[...]

In zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 stelde het Grondwettelijk Hof het volgende mbt de artikelen 61/14 tot 61/17 van de Vreemdelingenwet:

De bestreden wet heeft tot doel het statuut van de niet-begeleide minderjarige en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.

Het Grondwettelijk Hof stelt dat het hogervermeld begrip duurzame oplossing drie gevallen omvat:

Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.

Daarenboven stelt het Grondwettelijk Hof dat:

artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.

Art. 74/16 Vreemdelingenwet stelt: [...]

In casu blijkt echter nergens uit de analyse van het administratieve dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken stappen ondernomen heeft om de meest gepaste duurzame oplossing voor de verzoekster te vinden of onderzoek te doen naar de minimale garanties in verband met zijn opvang en verzorging in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekster wijst erop dat zij op heden geen contact heeft met ouders. Er werd door verwerende partij niet overgegaan tot een bevraging van de instanties van het land van herkomst. De Wetgever eist dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het zoeken naar een duurzame oplossing voor de minderjarige, zijn gezinssituatie, zowel in het buitenland als in België, probeert te achterhalen. In geval van terugkeer van de minderjarige naar haar familie in het land van herkomst moeten de opvangwaarden worden nagetrokken om zich te vergewissen van het bestaan van minimale garanties van adequate opvang en verzorging van de minderjarige in haar familie in het land van herkomst. Bij de beoordeling over de terugkeer naar het land van herkomst, wordt de aanwezigheid van adequate opvang en verzorging aanzien als een modaliteit van de terugkeer, eerder dan als een onderdeel van de duurzame oplossing. Het bureau 'Minderjarigen' van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt wel degelijk over de bevoegdheid een duurzame oplossing te vinden voor de niet begeleide minderjarige vreemdeling, en is niet beperkt tot het louter acteren van de oplossing zoals aangebracht door de voogd. De samenlezing van de artikel 61/14, 61/17, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet houdt in dat verwerende partij zich er van vergewist dat er garanties zijn op adequate opvang en verzorging van de minderjarige vreemdeling hetzij door de ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Verwerende partij kwam geenszins tegemoet aan haar vergewisplicht. Nergens blijkt dat verwerende partij, naargelang de leeftijd en graad van zelfstandigheid van de verzoekster, zich specifiek heeft vergewist over garanties op adequate opvang

en verzorging door de oom / tante. Tevens blijkt uit niets dat verwerende partij is nagegaan of de (pleeg)gezinssituatie van die aard is dat verzoekster er opnieuw kan worden opgenomen, en dat een terugkeer wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van de oom / tante om verzoekster te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. In weerwil tot de beweringen van de verwerende partij is er geenszins sprake van een adequate opvang bij haar oom en tante. De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging materieelrechtelijk ontoelaatbaar is en het IVRK schendt wanneer de moeder en / of de vader niet in staat zijn het kind op adequate wijze op te voeden. (R.v.St. nr. 88.076, 20 juni 2000, Rev. Dr. Etr. 2000, afl 109, 282-283, R.v.St. nr. 111.581, 16 oktober 2002, T. Vreemd. 2004, afl 1, 56 -58) De beslissing van verwerende partij dient in casu dan ook te worden verbroken, gezien er geen voldoende garanties zijn op gebied van opvang.

De piste van "de (pleeg)gezinshereniging" die door de verwerende partij naar voren wordt geschoven doorstaat evenmin de toetst van artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (IVRK). Gelet op de familiale situatie van verzoekster voor haar vertrek, is een (pleeg)gezinshereniging geenszins aan de orde. In casu dient immers gesteld te worden dat een gezinshereniging geenszins in het belang van verzoekster is.

Verwerende partij heeft zich geenszins vergewist over garanties op adequate opvang en verzorging door de Congolese opvangstructuur, rekening houdende met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid van de minderjarige. Verwerende partij beperkt zich tot vrijblijvende verwijzingen. Bovendien blijkt uit niet dat verwerende partij is nagegaan of de Congolese opvangstructuur aangepast is en of het in het hoger belang van verzoekster is om haar in een opvangstructuur te plaatsen bij haar terugkeer naar Congo.

De verwijzing naar de mogelijkheid om een beroep te doen op de verschillende programma's van re-integratie van organisaties, zoals IOM, Caritas en Fedasil, kan niet beschouwd worden als een garantie op adequate opvang en verzorging in Congo door niet-gouvernementele organisaties, die rekening houdt met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid.

In casu is de enige duurzame oplossing een machtiging tot onbeperkt verblijf in België.

Zowel verzoekster als haar voogd hebben alles in het werk gesteld om de moeder op te sporen. Verzoekster heeft geloofwaardige verklaringen afgelegd dewelke bevestigd worden door Tracing. Verzoekster heeft haar volledige medewerking verleend.

Het motief dat verzoekster een beroep kan doen op een programma van terugkeer en re-integratie is dan ook kennelijk onredelijk.

De aangevochten beslissing schendt dan ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur nu deze niet of minstens afdoende antwoordt op de ontwikkelingen in het dossier."

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet. Dit zijn de relevante wettelijke bepalingen die de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarigen omkaderen en waarvan de schending eveneens door verzoekster wordt aangevoerd.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. (...)”*

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd, definieert de drie mogelijke duurzame oplossingen als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

(...)

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet; (...)”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Zoals verzoekster terecht aanstipt, heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen gegeven m.b.t. artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”*

Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”*

Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de*

gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Verzoekster voert aan dat nergens uit het administratief dossier zou blijken dat verweerder stappen heeft ondernomen om de meest gepaste duurzame oplossing voor haar te vinden of onderzoek te doen naar de garanties in verband met opvang en verzorging in Congo na terugkeer. Zij meent bijgevolg dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld en dat hij niet tegemoet gekomen is aan zijn verplichting om zich ervan te vergewissen of er garanties zijn op adequate opvang en verzorging hetzij bij haar ouders of andere volwassenen die voor haar zullen zorgen, hetzij bij overheidsinstanties of NGO's.

Verzoekster voert dit argument zowel aan wat betreft de door verweerder voorgehouden duurzame oplossing bij haar oom en tante, als wat betreft de door verweerder voorgehouden duurzame oplossing in de opvangstructuur “la cité des jeunes Don Bosco” te Kinshasa.

De Raad kan verzoekster volledig volgen wat betreft de door verweerder voorgehouden duurzame oplossing bij haar oom en tante. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de mogelijkheid tot opvang en verzorging bij de oom en tante aanwezig zijn, *“omdat ze daar altijd gewoond en geleefd heeft sinds haar moeder verdwenen is.”* De opsporingen door verzoekster en haar voogd zouden niet aantonen dat zij niet meer kan opgevangen worden bij die oom en tante. Aangaande de consistente verklaringen van verzoekster over de afwezigheid van haar oom, de mishandelingen door haar tante, de herhaalde verkrachtingen door de broer van haar tante, het onthouden van voeding, het betichten van hekserij door de tante met vervolgens het verblijf in een kerk gedurende een week waar ze lavementen moest nemen, gedwongen werd gezouten water te drinken, uitgehongerd werd, motiveert verweerder enkel dat er omtrent de problemen geen concrete en objectieve bewijzen worden geleverd. Er zou door verzoekster niet zijn aangetoond dat ze in eerste instantie hulp of bijstand in Congo zelf zou gezocht hebben en niet gekregen hebben. Verweerder gaat daarbij volledig voorbij aan het feit dat zij verklaard heeft hulp gezocht te hebben bij een priester, waar ze eveneens enige tijd bij zou verbleven hebben, die nog contact zou genomen hebben met de oom teneinde bij hem een oplossing te vinden, maar waarbij uiteindelijk werd beslist naar België te gaan.

Zoals verzoekster aanvoert, blijkt nergens uit het administratief dossier dat verweerder van die tante of oom garanties zou gekregen hebben inzake haar opvang en verzorging. Er is geen spoor te bekennen van enig onderzoek naar de vraag of het wenselijk en opportuun is, gezien de capaciteit van de oom en de tante om verzoekster te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, om te streven naar een hereniging met deze familieleden.

De Raad wijst erop dat in het kader van deze specifieke procedure de bewijslast aangaande de garanties heel duidelijk bij verweerder ligt en het niet volstaat te stellen dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van haar problemen met haar tante. Zeker indien door de minderjarige verklaringen zoals *in casu* worden afgelegd, is het heel duidelijk dat verweerder de stappen moet zetten omtrent de vereiste concrete garanties op adequate opvang en verzorging, die ook waarborgen omtrent opvoeding en veiligheid omvatten. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde *in casu* enkel is uitgegaan van een veronderstelling dat verzoekster terug kan naar haar tante en oom. Van een zorgvuldig onderzoek is *in casu* op dit punt geen sprake.

Echter, verweerder heeft eveneens een andere duurzame oplossing voorgesteld in de bestreden beslissing, met name de opvang in "la cité des jeunes Don Bosco" te Kinshasa. Verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat dit instituut deel uitmaakt van de Don Bosco-instellingen en een van de doelstellingen er precies in bestaat te voorzien in de reïntegratie van kinderen die vanuit België komen. Waar verzoekster hier stelt dat verweerder er zich geenszins van heeft vergewist of de Congolese opvangstructuur garanties biedt qua opvang en verzorging, rekening houdend met de leeftijd en graad van zelfstandigheid en hij zich zou beperken tot vrijblijvende verwijzingen, kan de Raad niet volgen. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder contact heeft genomen met de specifieke opvangstructuur en dat op 26 juni 2014 ook effectief dit opvangtehuis geantwoord heeft dat ze akkoord gaan verzoekster op te vangen in het Don Bosco instituut. Verweerder heeft zich wat deze voorgestelde duurzame oplossing betreft, niet beperkt tot vrijblijvende verwijzingen. In het administratief dossier zit eveneens een gedetailleerde uitleg over het project. Hieruit blijkt niet alleen dat dit project inderdaad gericht is op opvang van minderjarigen komend uit België, maar eveneens dat bij de doelgroep worden begrepen "*les enfants chassés et abandonnés pour être accusés à tort et à travers de sorcellerie et des maladies contagieuses*". Dit gegeven sluit aan bij een aspect van het profiel van verzoekster. Bijkomend is ook duidelijk vermeld dat, hoewel in eerste instantie wordt beoogd om de verbroken band met de familie te herstellen, waarbij *in casu* ernstige vragen rijzen, indien een hereniging met de familie niet mogelijk is en een langdurig verblijf in het opvangtehuis gepast is, er wordt gewerkt aan het aanleren van een beroep. Dit om het kind de mogelijkheid te bieden later werk te vinden. Tot slot blijkt dat dit een project van onbepaalde duur betreft, zodat men ook qua duur van de opvang de nodige garanties heeft.

Op grond van de feitelijke gegevens eigen aan het profiel van de minderjarige en de informatie aangaande de specifieke opvangstructuur kan de Raad niet stellen dat verweerder tot een verkeerde beoordeling is overgegaan of in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Nu verweerder kan volstaan met een redelijke motivering aangaande één duurzame oplossing, kan dit de bestreden beslissing dragen.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder in het licht van de aangevoerde artikelen 61/14 tot en met 61/25 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 9 en 10 van het IVRK, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 8 en 28 van het IVRK.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

"De terugzending van verzoekster, een minderjarige, naar haar land van herkomst dreigt haar te plaatsen in een zeer benarde materiële, fysieke en morele situatie terwijl zij in België bij een normaal leeft en school loopt. Het is duidelijk dat er geenszins sprake is van enige stabiliteit in het leven van verzoekster op gebied van gezin, school, individueel functioneren, hoewel dit recht gewaarborgd wordt door art. 8 IVRK. Verzoekster die een goede leerling is, wordt bij een terugkeer gefnuikt in haar ontwikkelingskansen. Verzoekster kan bij een terugkeer geenszins van een onderwijs genieten dat aansluit bij haar ontwikkelingsniveau en evenmin haar talenten ontplooien. (Art. 28 IVRK) In die omstandigheden zou het verplichten van verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst inderdaad strijdig lijken met artikel 3 EVRM, art. 8 IVRK en 28 IVRK."

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster voert aan dat de verwijdering naar Congo haar in een zeer benarde materiële, fysieke en morele situatie zal plaatsen. Echter wat betreft de voorgestelde duurzame oplossing in de opvangstructuur “la cité des jeunes Don Bosco” kan de Raad op grond van de informatie in het administratief dossier, niet aannemelijk achten dat dit het geval zal zijn. Het is niet duidelijk op welke concrete op haar persoonlijke betrokken situatie betrokken feiten men ervan moet uitgaan dat verzoekster in dat opvangcentrum zou worden gefolterd of een mensonterende of vernederende behandeling zou ondergaan.

De Raad acht de grief op grond van artikel 3 van het EVRM *in casu* niet verdedigbaar.

Artikel 8 van het IVRK luidt als volgt:

“8.1 De Staten die partij zijn, verbinden zich tot eerbiediging van het recht van het kind zijn of haar identiteit te behouden, met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging.

8.2 Wanneer een kind op niet rechtmatige wijze wordt beroofd van enige of alle bestanddelen van zijn of haar identiteit, verlenen de Staten die partij zijn passende bijstand en bescherming, teneinde zijn identiteit snel te herstellen.”

Verzoekster voert aan dat dit artikel de stabiliteit in haar leven op gebied van gezin, school en individueel functioneren zou waarborgen.

De Raad stelt vast dat de draagwijdte van het artikel betrekking heeft op het behoud of herstellen van identiteit, hetgeen niets te maken heeft met de door verzoekster opgeworpen argumenten.

Een schending van artikel 8 van het IVRK wordt niet aanvaard.

Artikel 28 van het IVRK luidt als volgt:

“ 28.1 De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

a. primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;

b. de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;

c. met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;

d. informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;

e. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.

28.2 De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.

28.3 De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning

van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van ontwikkelingslanden."

Verzoekster meent dat bij terugkeer zij geen onderwijs zal kunnen genieten dat aansluit bij haar ontwikkelingsniveau en haar talenten niet zal kunnen ontplooien. Uit de informatie met betrekking tot de opvangstructuur waarvan verweerder de garantie heeft gekregen dat verzoekster er kan worden opgevangen, blijkt dat in onderwijs voor de minderjarigen wordt voorzien. Verzoekster geeft geen enkele indicatie waarom zij haar talenten niet zou kunnen ontplooien of geen onderwijs zou kunnen genieten dat niet bij haar ontwikkelingsniveau aansluit.

Een schending van artikel 28 van het IVRK is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES